

Robie H. Harris

Αντίο Ποντικούλη

Εικονογράφηση
Jan Ormerod

Αντίο

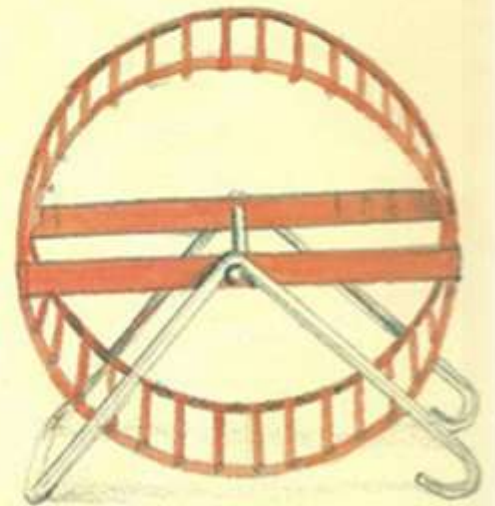
Ποντικούλη

Κείμενο: Robie H. Harris

Εικονογράφηση: Jan Ormerod

Μετάφραση: Αποστολία Δημητρά

Επιμέλεια: Μυρτώ Νίλσεν

ΝΙΚΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΑΙΔΕΙΑ Α.Ε.

Όταν ξύπνησα σήμερα το πρωί, γαργάλησα την κοιλιά του Ποντικούλη. Ο Ποντικούλης όμως δεν ξύπνησε. Γαργάλησα το πιγούνι του, κι όμως πάλι δεν ξύπνησε. Τότε ήρθε ο Μπαμπάς και μου είπε καλημέρα.

"Ο Ποντικούλης δεν ξυπνάει!", ψιθύρισα. "Νομίζω ότι κάτι έπαθε!"

Ο Μπαμπάς κοίταξε καλά-καλά τον Ποντικούλη. Μετά, με πήρε στην αγκαλιά του.

"Πρέπει να σου πω κάτι πολύ δυσάρεστο", είπε. "Ο Ποντικούλης... πέθανε".

Και τότε ο Μπαμπάς με αγκάλιασε σφιχτά.

"ΔΕΝ είναι αλήθεια!", είπα. "Ο Ποντικούλης απλά κοιμάται. Σε λίγο θα ξυπνήσει. Απλά είναι κουρασμένος. Κάνεις λάθος! Ο Ποντικούλης ΔΕΝ πέθανε! Ο Ποντικούλης είναι ζωντανός!" Ο Μπαμπάς κάθισε στο κρεβάτι μου κι εγώ του έβαλα τον Ποντικούλη στο χέρι.

"Λυπάμαι πολύ για τον Ποντικούλη", είπε.

"Ο Ποντικούλης ΔΕΝ πέθανε!", είπα ξανά.

"Ο Ποντικούλης ήταν ζωντανός χθες βράδυ!

Απλώς σήμερα... νυστάζει, νυστάζει πολύ".

"Όταν κάποιος πεθαίνει", είπε ο Μπαμπάς, "δε σημαίνει ότι κοιμάται. Σημαίνει ότι..."

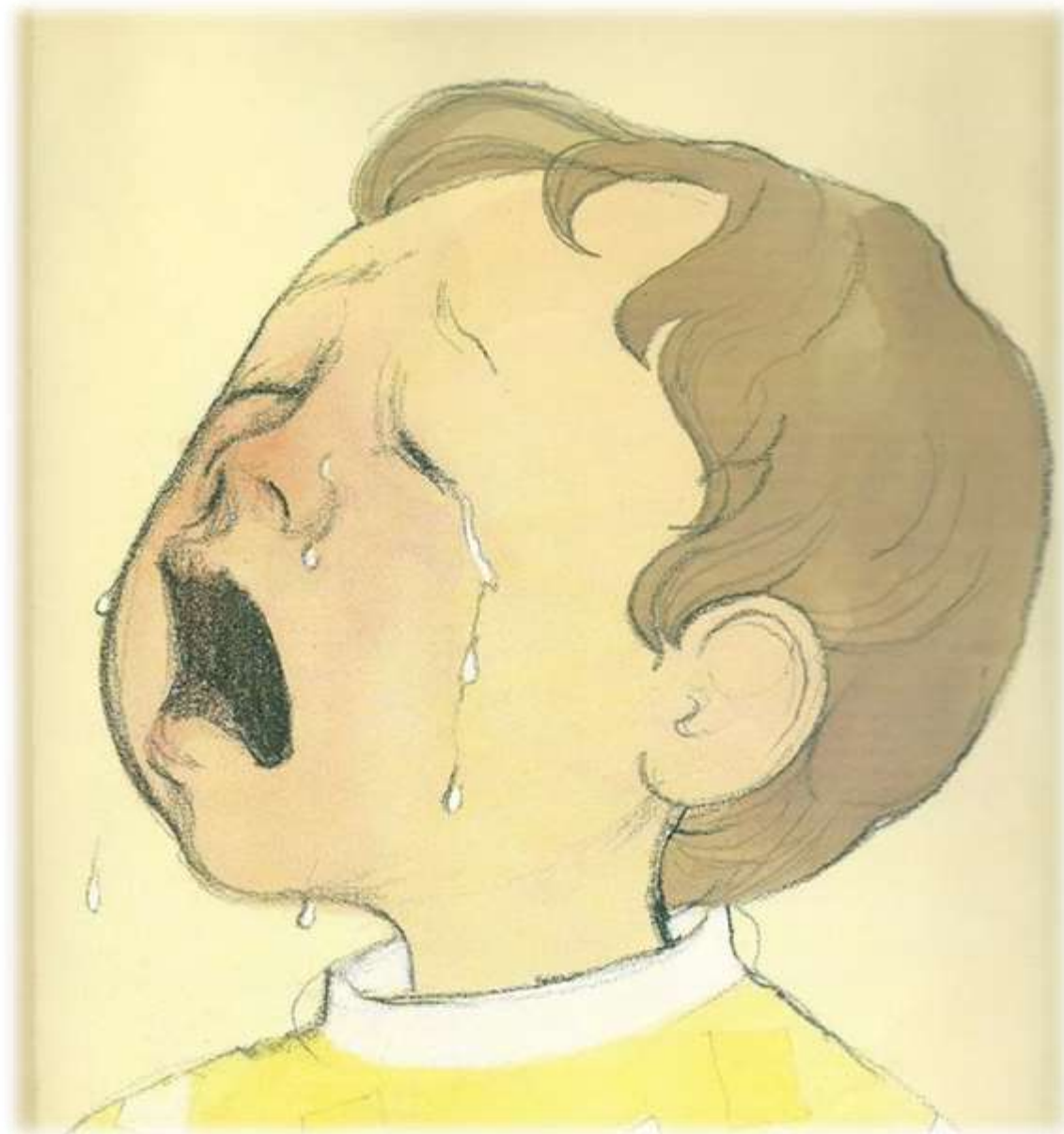
"...δεν είναι ζωντανός;", ρώτησα. Κι έβαλα τα κλάματα.

"Θα πρέπει να είσαι πολύ λυπημένος", είπε ο Μπαμπάς.

"Δεν είμαι λυπημένος. Είμαι θυμωμένος! Έχω θυμώσει με τον Ποντικούλη. Του έχω θυμώσει γιατί πέθανε!"

Και τότε έκλαψα. Έκλαψα πολύ.

Μετά είπα, "Ναι, είμαι λυπημένος".

"Κι εγώ είμαι λυπημένος", είπε ο Μπαμπάς.

Και με αγκάλιασε ξανά.

"Θέλω να χαϊδέψω τον Ποντικούλη πάλι", είπα. "Θέλω να τον κρατήσω στα χέρια μου τώρα".

"Εντάξει", είπε ο Μπαμπάς.

Πήρα τον Ποντικούλη ξανά στα χέρια μου, αλλά ήταν παγωμένος. Έτσι, τον τύλιξα σε ένα παλιό μου μπλουζάκι.

"Δε μου αρέσει να είναι πεθαμένος ο Ποντικούλης!", είπα.

"Γιατί να πεθάνει;"

"Δε νομίζω ότι ο Ποντικούλης χτύπησε", είπε ο Μπαμπάς.

"Ίσως όμως να ήταν πολύ άρρωστος".

"Και γι' αυτό πέθανε;", ρώτησα.

"Βλέπεις", είπε ο Μπαμπάς, "ο Ποντικούλης ήταν μωρό όταν τον πήραμε. Ύστερα μεγάλωσε. Κι ύστερα γέρασε. Για ποντίκι ο Ποντικούλης ήταν πολύ, πολύ γέρος".

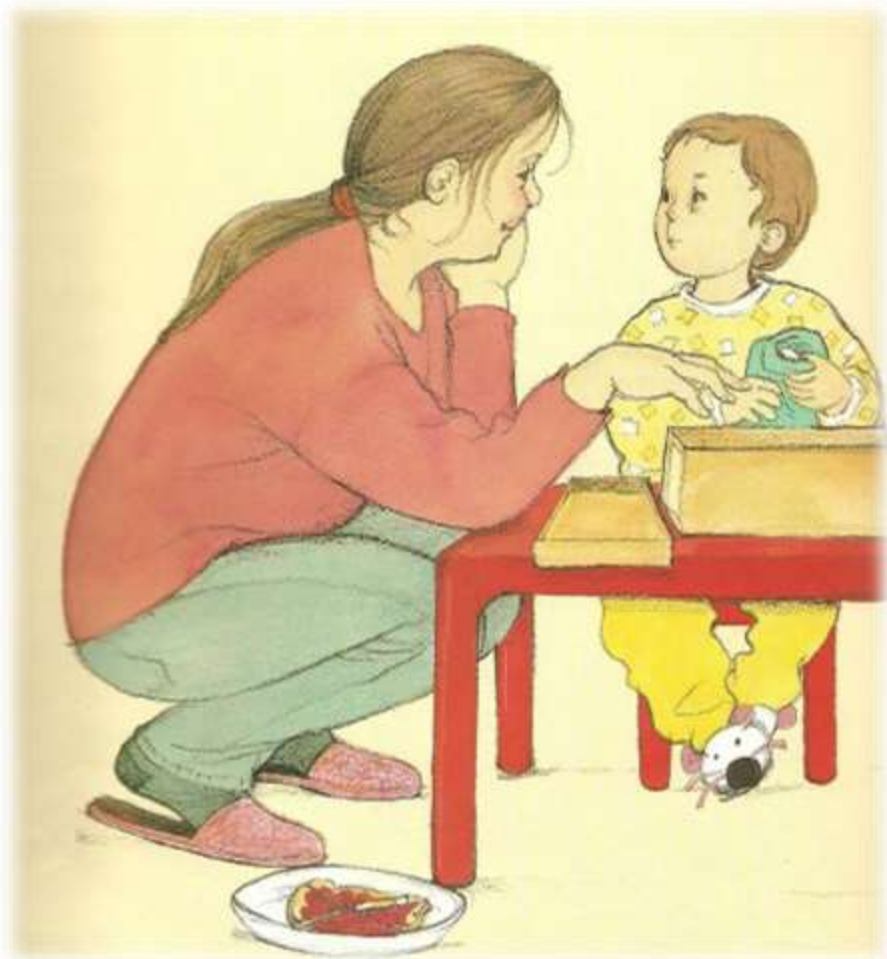
"Γι' αυτό λοιπόν πέθανε;", ρώτησα.

"Δεν ξέρω αν θα μάθουμε ποτέ ακριβώς από τι πέθανε",
είπε ο Μπαμπάς. "Όμως ο Ποντικούλης έζησε στ' αλήθεια
μια καλή ζωή".

"Και τώρα που πέθανε... τι θα τον κάνουμε;", ρώτησα.
"Μπορούμε να τον θάψουμε στην αυλή. Έτσι θα είναι κοντά μας", είπε ο Μπαμπάς.
"Αλλά πώς θα ξέρω ακριβώς πού είναι;"
"Θα φτιάξουμε μια επιγραφή".
"Μπορεί να γράφει: ΑΚΡΙΒΩΣ ΕΔΩ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ Ο ΠΟΝΤΙΚΟΥΛΗΣ;"
"Φυσικά!", είπε ο Μπαμπάς.
Και με μεγάλα γράμματα έγραψε "ΑΚΡΙΒΩΣ ΕΔΩ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ Ο ΠΟΝΤΙΚΟΥΛΗΣ" σ' ένα παλιό σανίδι που είχαμε βρει στην παραλία.

Κουβάλησα τον Ποντικούλη στην κουζίνα. Η Μαμά με αγκάλιασε και με φίλησε. Και μετά με ξαναγκάλιασε και με ξαναφίλησε.

"Λυπάμαι πάρα πολύ που πέθανε ο Ποντικούλης", είπε. Και μου έδωσε ένα ωραίο χαρτονένιο κουτί.

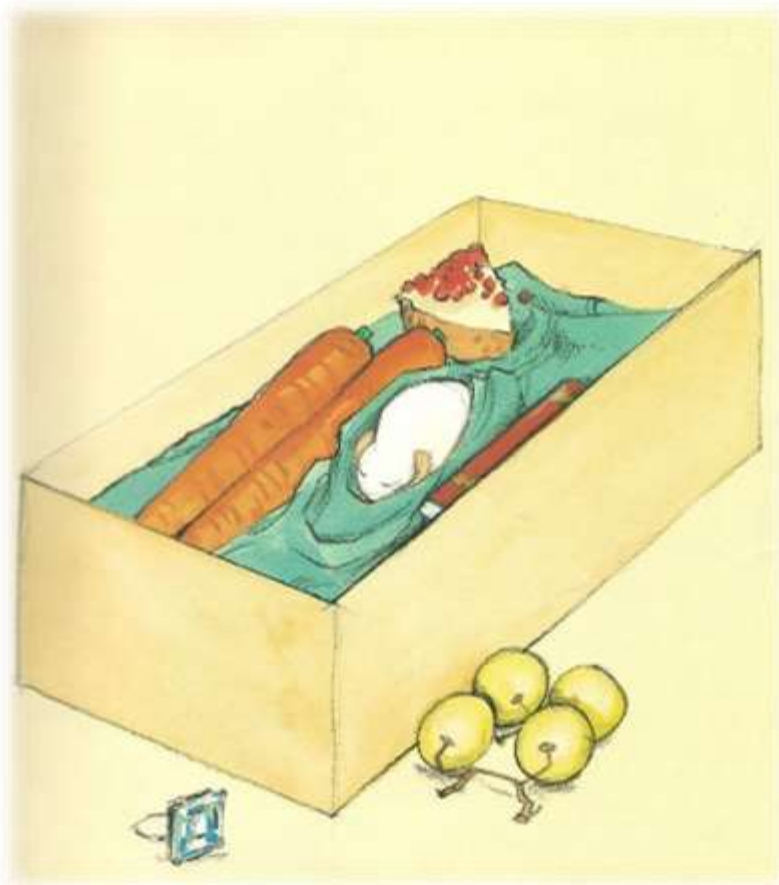
"Μπορούμε να θάψουμε τον Ποντικούλη εδώ μέσα", είπε.

"Έτσι θα είναι ασφαλής".

Έβαλα τον Ποντικούλη στο κουτί και τον σκέπασα με το παλιό μου μπλουζάκι. Η Μαμά μου έφτιαξε μια φέτα ψωμί με μαρμελάδα φράουλα. Εγώ όμως δεν πεινούσα καθόλου.

"Μήπως να θάψουμε και λίγο ψωμί μαζί με τον Ποντικούλη;", ρώτησα. "Πάντα του έδινα να τρώει κομματάκια από το ψωμί μου. Τρελαινόταν για ψωμί".

"Και βέβαια μπορούμε να το κάνουμε αυτό", είπε η Μαμά.

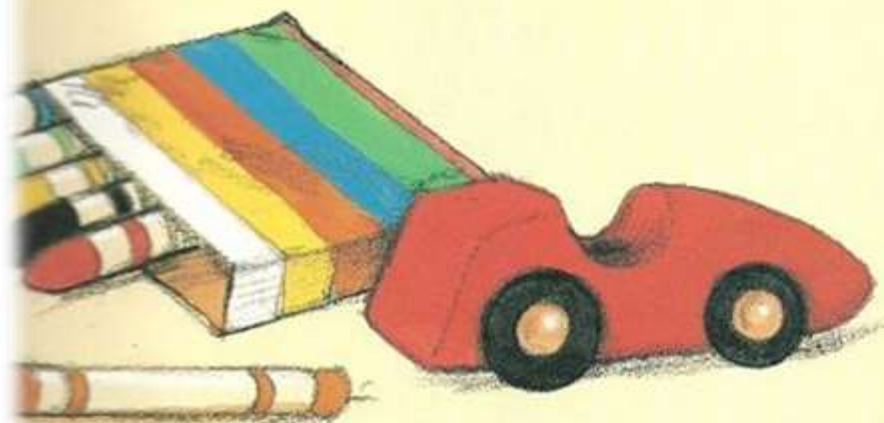

"Μπορώ να βάλω κι άλλα πράγματα στο κουτί;", ρώτησα.

"Φυσικά και μπορείς!", είπε η μαμά.

Έβαλα λίγο ψωμί και δύο ολόκληρα καρότα από τη μια πλευρά του Ποντικούλη. Έβαλα τέσσερις ρώγες σταφύλι και μία σοκολάτα από την άλλη πλευρά. Έβαλα κι ένα πορτοκαλί κραγιόνι.

"Τώρα ο Ποντικούλης δεν πρόκειται να βαρεθεί!", είπα.

Σε μια πλευρά του
κουτιού κόλλησα μια
φωτογραφία μου με
γυαλιά ηλίου.

"Τώρα ο Ποντικούλης
δε θα νιώθει μοναξιά", είπα.

Ύστερα έκλεισα το κουτί με κολλητική ταινία και το κοίταξα.

"Το κουτί του Ποντικούλη μου φαίνεται πολύ βαρετό", είπα.

"Δε θα αρέσει στον Ποντικούλη".

Ζωγράφισα λοιπόν πολύχρωμες λουρίδες σε όλο το κουτί.

Ένωσα λίγο καλύτερα. Και το κουτί του Ποντικούλη δεν
έμοιαζε πια τόσο βαρετό.

"Όμορφο έγινε", είπε ο Μπαμπάς.

Κι εγώ το ίδιο έλεγα.

Έπλυνα σχεδόν όλες τις μπογιές από τα χέρια μου. Τώρα πεινούσα. Πήγα λοιπόν να φάω το ψωμί μου.

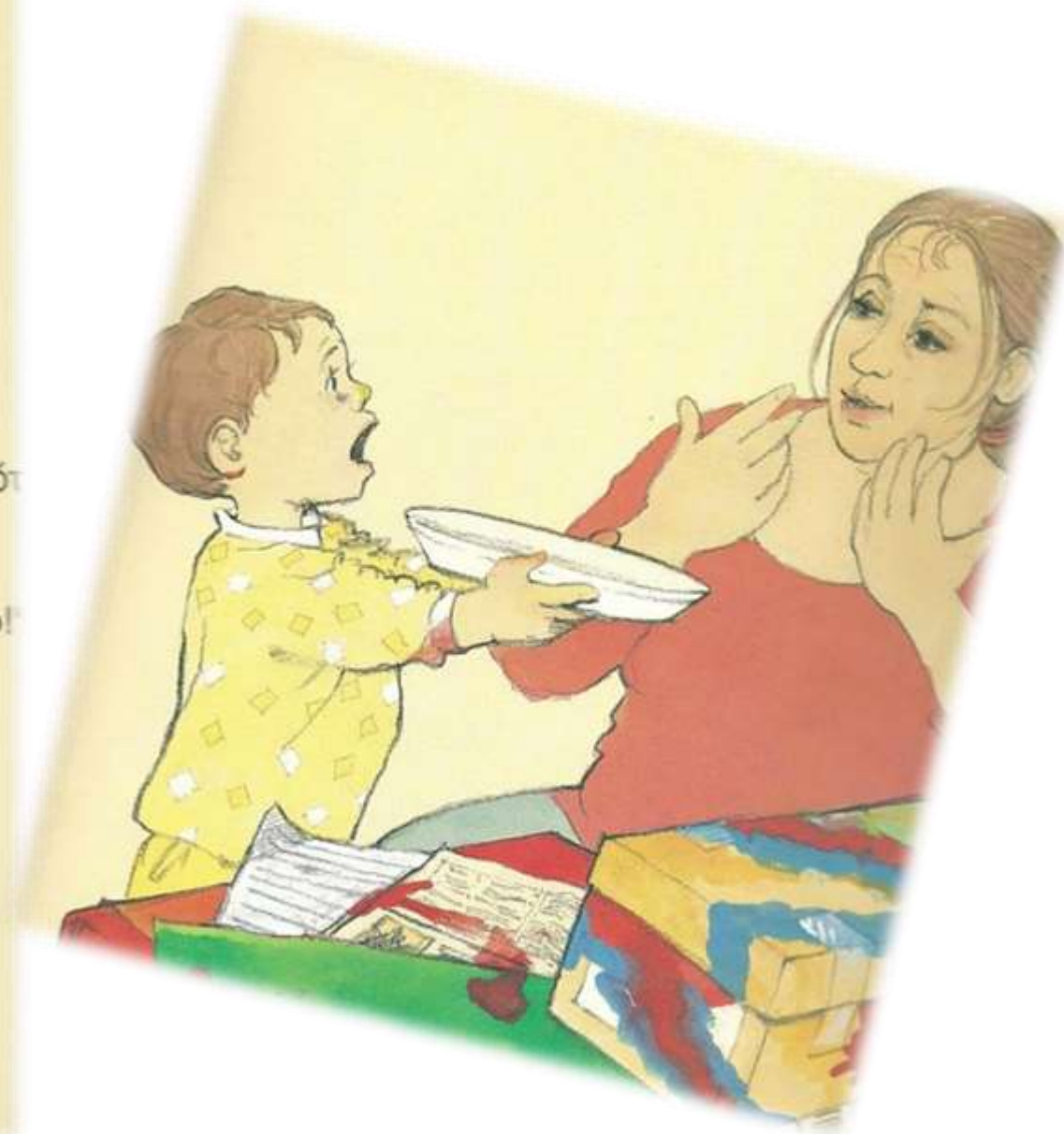
Αλλά δεν ήταν εκεί!

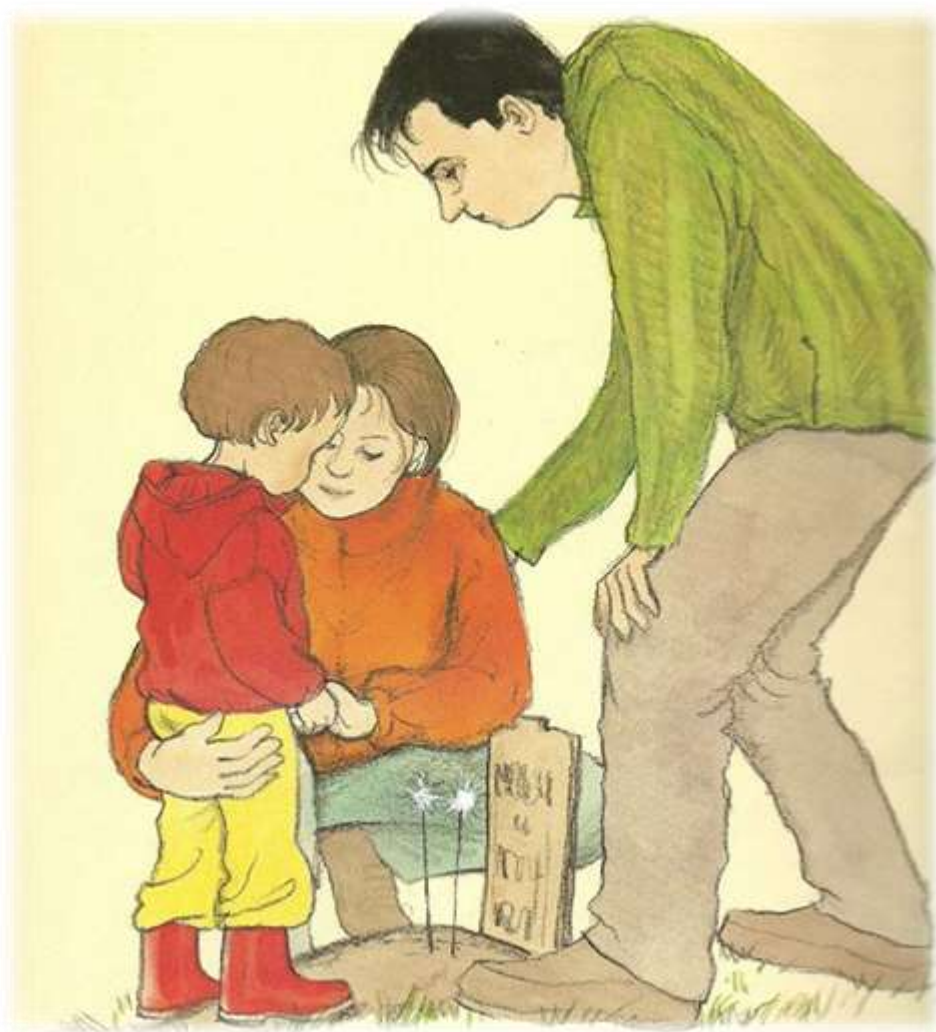
"Το ψωμί μου!", φώναξα. "Πού πήγε; Πέθανε κι αυτό;"

"Αχ, όχι, αγόρι μου!", είπε η Μαμά. "Εγώ το έφαγα. Νόμιζα ότι δεν πεινούσες. Θα σου φτιάξω όμως άλλο".

"Δε θέλω. Και βαρέθηκα όλη αυτή την ιστορία με το θάνατο!" είπα. Και φώναξα. "Να θάψουμε τον Ποντικούλη ΤΩΡΑ!"

Κι έτσι έγινε.

Η Μαμά έσκαψε μια τρύπα στο χώμα και εγώ έβαλα μέσα το κουτί.

Ο Μπαμπάς κάρφωσε την επιγραφή κι εγώ σκέπασα το κουτί με το χώμα.

Η Μαμά άναψε δύο αστερο-ξυλάκια και τα έμπηξε στο χώμα. Όλοι μαζί παρακολουθήσαμε τις σπίθες να πετάγονται και μετά να σβήνουν. Κι εγώ έκλαψα.

Και τότε είπα: "Ποντικούλη, σου θύμωσα που πέθανες. Και είμαι και λυπημένος. Θα μου λείψεις, Ποντικούλη".

Μετά έκλαψα ακόμα λίγο και είπα, "Αντίο Ποντικούλη".

Μόνο αυτό είπα.

Όταν ξυπνήσω αύριο το πρωί, ο Ποντικούλης δε θα είναι
εδώ. Είναι αλήθεια. Ο Ποντικούλης πέθανε.

Μακάρι να ξαναγύριζε! Αλλά δε νομίζω να το κάνει.
Ίσως μια μέρα να πάρω άλλο ποντικάκι. Αλλά όχι ακόμα.

Όταν ξύπνησα σήμερα το πρωί,
γαργάλησα την κοιλίτσα του Ποντικούλη.
Μα ο Ποντικούλης δεν κουνήθηκε....

